

РЕШЕНИЕ

№ 122

гр. София, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 01.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Таня Миткова, като разгледа дело номер **9852** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на И. В. К., ЕГН [ЕГН], съдебен адрес С., [улица], подадена чрез адвокат Д. П., срещу Заповед № 22-4332-00343/13-ти октомври 2022г. на полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на основание чл.171, т.2А, б. “а“ от ЗДвП, на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка „прекръпяване регистрацията на МПС с регистрационен номер С. МК за срок от 6 месеца“, като на основание чл. 172, ал.2, т.3 от ЗДвП са отнети свидетелството за регистрация на МПС и табелите с регистрационния номер.

В жалбата се излагат следните аргументи: Към момента на деянието, описано в административния акт, процесното МПС с рег [рег.номер на МПС] е било управлявано от лице, различно от собственика на автомобила - А. К., който бил с две гражданства - гръцко и украинско. В обжалваната заповед неправилно било посочено, че водачът е дългосрочно пребиваващ в България, въз основа на разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 16-ти януари 2020 година, докато в действителност лицето било със статут на постоянно пребиваване. Между страните не било спорно, че процесното МПС е собственост на жалбоподателката. Изразява се становище, че в случая е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата, тъй като У. е страна по Конвенцията за пътното движение и свидетелството на водачът отговаряло на изискванията за приложение на приложение б от нея. От което следвало, че издаденото на територията на У. свидетелство за управление на МПС е

валидно на територията на България. Предвид въведения срок в чл. 162, ал. 2 от Закона за движение по пътищата за чужденци, дългосрочно пребиваващи в република България, на които е разрешено да управляват МПС със свидетелство, което не е издадено от държава-членка на Европейския съюз или друга държава - страна по Споразумението за европейско икономическо пространство или Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документа за пребиваване, следвал изводът, че нарушението да се поднови след тази дата българско свидетелство за управление на МПС трябвало да се третира като пропуск на водача да поднови свидетелството си за МПС, а не като основания за приемане на неспособност на водача. По тези мотиви се изразява становище, че към момента на спирането му А. К. е притежавал валидно свидетелство за управление на МПС за категорията на управлявания от неговият автомобил, макар и с изтекъл срок. Отделно се възразява и срещу диспозитива на обжалвания акт, в който било посочено, че се отнемат свидетелството за регистрация на МПС и регистрационните табели, каквато възможност закона не е предвидена - записано е, че като мярка може да се приложи изземване на документите и регистрационните табели на автомобила. Иска се отмяна на заповедта, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание адв. П. поддържа жалбата, като допълнително сочи доказателства за твърденията си, че К. има двойно гражданство.

Ответникът не изразява становище по жалбата, в придружителното писмо прави възражение за прекомерност на претендираните разноски. Не се явява и не изпраща представител в съдебно заседание.

Софийска градска прокуратура редовно призована не е встъпила в процеса.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото писмени доказателства: ЗПАМ 2204332-005343/13.10.2022г., копие на СУМПЛС на А. К., копие на документ за продължително пребиваване на К., копие на украински паспорт на К., акт за установяване на административно нарушение, възражение на И. К., и заповеди № 513з-8640/28.11.2019г. на директора на СДВР, 513з-1618/26.02.2018г. на директора на СДВР, 81212-1524/09.12.2016г. на министъра на вътрешните работи, 81213-1496/06.12.2016г. на министъра на вътрешните работи се установява, че процесната заповед за принудителна административна мярка е издадена срещу жалбоподателката при следните факти: Тя е собственик на лек автомобил BMW X5, 3.0 ДИ, черен цвят, с табели с регистрационен номер С.. На 04-ти октомври 2022 година, около 13:10ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към автомагистрала Т., пред КПП 51, нейното МПС е било управлявано от А. К., украински гражданин, с Л.. При направена проверка от контролните органи, те приели, че водачът не притежава свидетелство за управление на МПС, валидно за територията на Република България. Той управлявал със свидетелство за управление на МПС № А. 01013, издадено от У., т.е. не е издадено от държава-членка на Европейския съюз, ЕИП или конфедерация Швейцария, след изтичане на една година от издаване на документ за пребиваване в България. Водачът бил дългосрочно пребиваващ в България, притежавал разрешение за пребиваване номер [ЕИК],

издадено на 16-ти януари 2020 година. На водача бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 564665 от 04-ти октомври 2022 година и с процесната заповед на собственика на автомобила - И. К. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. а от Закона за движение по пътищата - прекратяване на регистрацията на пътно превозното средство за срок от 6 месеца и са били отнети свидетелство за регистрация на МПС № [ЕГН] и регистрационните табели, с номер С. МК.

Заповедта е издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ на СДВР, съобразно заповед № 513-за- 16 18 от 26-ти февруари 2018 година на директора на СДВР.

Срещу заповедта е било направено възражение от жалбоподателката пред административният орган. С него тя е възразила срещу начина на съставяне на заповедта, предвид обстоятелството, че съпругът ѝ - К. е чужд гражданин, не владее български език, не му е бил осигурен преводач, както и предвид това че същият притежава валидно свидетелство за управление на моторно превозно средство.

Изброените писмени доказателства по делото са непротиворечиви и взаимно допълващи се, поради, което съдът ги приема и кредитира.

В съдебно заседание жалбоподателят представя писмени доказателства, а именно копие на документ за продължително пребиваване на А. в България, който установява, че същият има гръцко гражданство, копие на свидетелство за управление на МПС, издадено в България на 8-ми ноември 2022-ра година на името на А. К., гражданин на У. и Гърция, видно от което след датата на деянието водачът е предприел действия за да си издаде ново СУМПС, в република България. За установяване на факта, че А. К. има и гръцко гражданство, в съдебно заседание са представени за констатация двата паспорта на лицето – украински и гръцки. Въз основа на представените писмени доказателства от жалбоподателя, съдът прие за установено това обстоятелство.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1,2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Поради това съдът приема, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл.

172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП, изисква да е установено управление на МПС от водач, който не е правоспособен, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

От писмените доказателства по делото се установява, че водачът на МПС е гражданин на У. и Гърция и притежава удостоверение за продължително пребиваване в България, издадено на 16.01.2020г., както и че към момента на деянието – 04-ти октомври 2022г. е притежавал свидетелство за управление на МПС, издадено от У.. Разпоредбата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в сила от 03.01.2018 г., не санкционира с прекратяване на регистрацията на МПС водачите и собствениците на МПС, които притежават свидетелство за управление, валидно за категорията, но същото е с изтекъл срок, т.е. не е подновено, а единствено неправоспособните водачи. Именно поради това в СУМПС на задната страна са разграничени срокът на валидност на самото СУМПС, т. е. на документа /т. 4б/ и срокът на валидност на категорията /т. 11/.

В чл. 161 от ЗДвП са предвидени предпоставките, при които свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България. Хипотезите на чл. 161, ал. 1, т. 2, т.3, т. 4 и т. 5 не са налице. Настоящият състав намира, че е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. У. е страна по Конвенцията за пътното движение. Видно от представеното по делото копие, свидетелството на водача отговаря на изискванията на приложение 6 от Конвенцията, като е налице указание на френски език "permis de conduire". Следователно представеното при проверката СУМПС се явява валидно на територията на България.

Действително, чл. 162, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Този срок, обаче, не прави СУМПС невалидно за категорията му, нито водачът неправоспособен. Видно е, че няма вписана дата, до която е валидна категорията /т.11/. Неспазването на срока за издаване на СУМПС по чл. 162, ал. 2 от ЗДвП има последиците на неспазване срока за подновяване на българско СУМПС. Водачът не става неправоспособен и може да поднови СУМПС без полагане на изпит, при условията на чл. 17 от Наредба № I-157

от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. В подкрепа на този извод е и съдържанието на чл. 17, ал. 14 от наредбата. Същата изчерпателно изброява случаите, когато чуждестранно СУМПС се счита за невалидно, като ползването му след изтичане на 1 година от датата на издаване на документ за пребиваване не е такова обстоятелство. В подкрепа на това е и фактът, че на 08.11.2022г. МВР- С. е издало СУМПС на К., с което са признали правоспособността му за В и В1 категории от датата, посочена в украинското му СУМПС- 20.08.2007г.

По изложените съображения настоящият състав намира, че К. е притежавал свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, макар и същото да е било с изтекъл срок, предвид изтичане на една година от датата на издаване на разрешение за пребиваване. Жалбата е основателна, поради което атакуваната заповед следва да бъде отменена.

Предвид решението за отмяна на заповедта, на жалбоподателката следва да се върнат изетите регистрационни табели и СРМПС.

Жалбоподателят претендира разноски, представил е списък и доказателства за заплащане на държавна такса в размер на 10 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 1200лв.

По възражението за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, съдът намери следното. При произнасянето по този въпрос следва да се вземат предвид сложността на делото, процесуалното му развитие, необходимостта от попълване с доказателства, процесуалната активност на страните. Делото не представлява съществена фактическа и правна сложност и е протекло в едно съдебно заседание. В същото време, съдът взе предвид, че то изисква проучване и запознаване с международен акт, съдържанието на закон и наредба. Адвокатът на жалбоподателката е проявил процесуална активност за представяне по делото на писмени доказателства, които не са били представени от административният орган. Възнаграждението му, освен участие в съдебно заседание включва и проучване на практика. Изготвената жалба е подробна и обоснована.

Минималните възнаграждения за този вид дела, към датата на която е било разгледано делото е в в съдебно заседание е в размер на 1000 лв. Съдът намира, че данните за сложността на делото, обема на изготвената жалба, участието в съдебно заседание на адвоката, процесуалната му активност във връзка с ангажирана и представяне по делото на необходимите доказателства, не водят до извод за прекомерност на определения адвокатски хонорар, който с оглед отмяната на административния акт се явява вреда имуществена вреда за жалбоподателя. С оглед на изложеното, съдът счита, че направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно и следва да се отхвърли. Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. В. К., ЕГН [ЕГН], съдебен адрес С., [улица], Заповед № 22-4332-00343/13-ти октомври 2022г. на полицейски инспектор при отдел „Пътна

полия“ – СДВР, с която на основание чл.171, т.2А, б. “а“ от ЗДвП, на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка „прекратяване регистрацията на ППС, с регистрационен номер С. за срок от 6 месеца“, както и са отнети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. табели с регистрационен номер С..

ОСЪЖДА СДВР отдел „Пътна полиция“ да заплати на И. В. К., ЕГН [ЕГН], съдебен адрес С., [улица], разноси по делото в размер на 1210лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване(чл. 172, ал. 5 от ЗДвП).

СЪДИЯ: